

23. neděle v mezidobí rok A (2023)

1. čtení – Ez 33,7-9

Nebudeš-li bezbožnému domlouvat, jeho krev budu vymáhat z tvé ruky.

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň lid mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachráníš.“

Mezizpěv – Žl 95,1-2.6-7b.7c-9

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!

Pojd'me, jásejme Hospodinu,
oslavujme Skálu své spásy,
předstupme před něho s chvalozpěvy
a písničmi mu zajásejme!

Pojd'me, padněme, klaňme se,
poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem!
Nebot' on je náš Bůh
a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou.

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu:
„Nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě,
jako tehdy v Masse na poušti,
kde mě dráždili vaši otcové,
zkoušeli mě, ač viděli mé činy.“

2. čtení – Řím 13,8-10

Naplněním zákona je láska.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Nebud'te nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání 'nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý', a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všecka jsou shrnuta v tomto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

Zpěv před evangeliem – 2 Kor 5,19

Aleluja. Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Aleluja.

Evangelium – Mt 18,15-20

Dá-li si říci, svého bratra jsi získal.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přibír si ještě jednoho nebo dva, aby 'každá výpověď' byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků'. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, at' je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Homilie

Drazí bratří a sestry!

Láskou je říct těžkou pravdu někomu přímo do očí. Stejně jako mlčet o hříchu je druhem nenávisti. Láska je většinou chápána jako „hezký“ odkaz, který se vyhýbá citlivým tématům, používá lichotky a se vším souhlasí. Odvahu vyžaduje odlišování se v názorech (Dag Hammarskjold). Láska není jen něha, ale i napomenutí. Pavel ve svých dopisech vyjadřoval nejen něhu vůči duchovním dětem, ale také hněv a kárání. A co my? Chceme dokonale milovat - proto milujeme na dálku - abyhom nezranili a nebyli zraněni. Nechceme nad sebou v lásce ztratit kontrolu, a tak předstíráme, že se máme trochu rádi, když se hodně milujeme nebo se hodně nenávidíme. Někdy je to naopak. Předstíráme, že někoho velmi milujeme, když se nám někdo sotva líbí, protože se bojíme, že nesplníme jeho očekávání.

Odvaha milovat je také odvahou uznat zlost a hněv v sobě. Láska, která se vyhýbá hněvu, je falešná. Pravá láska se zlobí, ale milovat nepřestává. Když slyším někoho, jak se obviňuje, že se zlobí na ostatní členy rodiny, ptám se: Přestali jste toho člověka milovat ve chvíli hněvu? Pokud odpověď zní: Ne, stále mám ho rád, - tak vím, že hranice hříchu nebyly porušeny a někdo si zbytečně vyčítá emocionální nepohodlí. Větším hříchem je předstírat lásku, když v nás dřímá nenávist. Když se bojíme prožívat bolest v lásce, transformujeme svou lásku v manipulaci, tedy skryté ovládání cizích citů.

Nikdo není zralý ve svých citech. Když někdo o někom řekne, že je citově nevyrázlý, tak musím se smát, protože asi všichni známe staré lidi, kteří jsou nevyrázlí v citech, i vážné lidi, kteří se chovají nedůstojně, a intelektuálně vzdělané lidi, s titulem profesora, kteří jsou nevychovaní v citech a stává se, že děti jsou vyspělejší než oni. Chceme hrát zralé role nebo být zralí? Chcete

být autentický nebo vypadat originálně? Nezralost není chyba, chybou je předstírání zralosti. Zpytování svědomí v citech je jednoduché: Miluji, nebo se snažím za každou cenu někomu vyhovět? Miluji nebo se mi jenom líbí? Miluji, nebo podléhám něčímu nátlaku, aby mi lásku vnutil? Miluju, nebo si hraju na lásku? Zlobím se na něčí chování, ale miluji toho člověka, nebo ho nenávidím, protože mě jeho chování rozčiluje? Cítím na někoho vztek a potlačuji to, abych nepokazil vztah, nebo jsem svůj hněv vyjádřil, protože chci, aby mezi námi byl skutečný mír? Zlobím se na někoho, protože mě urazil, nebo proto, že se mu bojím říct pravdu, že mě urazil?

Je to také hřích, když si vynucujeme lásku, potlačujeme hněv, utíkáme do strachu a vzdalujeme se od lidí a pak útočíme nenávistí, která vybuchne jako sopka v reflexu citů příliš dlouho potlačovaných pod maskou milého úsměvu.

„Nebud'te nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku“ říká sv. Pavel.

Svatá Panno Maria, Matko naše, nauč nás krásné lásce k bližním a podpoř nás v dobrých skutcích – o to Tě prosíme z celého srdce. Amen.